

чилъ свѣтлокафявото зайче, което той презъ цѣлия пжтъ притискаше до сърдцето си, и сега то лежеше мъртво предъ краката му, близо до кръста. Въ неговия плачъ имаше толкова болка, че скоро всички се струпаха около него.

Плачътъ на детето накара да се обърне и полумъртвиятъ Исусъ. Той вдигна облѣна въ кръвъ глава и като видѣ какво е сторилъ, прострѣ изнемоощѣла дѣсница къмъ детето и неземна усмивка озари лицето Му. Ржката Му докосна мъртвото животно и ето — то отвори очи, започна да гледа смаяно и изплашено, но живо и здраво.

Радостна усмивка заигра по лицето на Руфуса. Той се наведе да го вземе и притисне до гърдитѣ си, но зайчето, подплашено отъ вика на тълпата, тупна съ заднитѣ си крачка и изчезна.

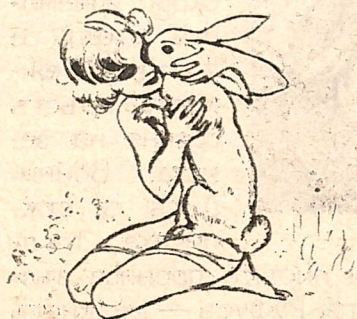
Озлобени и негодуващи, войницитѣ грубо подигнаха Исуса и отново сложиха кръста върху раменетѣ му. Мжченикътъ се помжчи да пристжпи, но не му достигнаха сили и отново политна.

Симонъ не можа да издържи повече. Той присегна, пое кръста, безъ ничия помощъ го метна на плещитѣ си и каза: „Ще го направя за детето си“ . . .

* * *

Когато стигнаха Голгота, другитѣ два кръста вече бѣха побити. Скоро между тѣхъ бѣ побитъ и третиятъ кръстъ, на който трѣбваше да бжде прикованъ Божиятъ Синъ. Войницитѣ се заеха да отстранятъ тълпата, която бѣше достигнала до осжденитѣ, а палачитѣ приготвяваха всичко нужно за разпятието.

А когато хълмътъ се поопраздни и Исусъ увисна на кръста, всички забелязаха, че малкото сивокафяво зайче пробѣгна по опразднения хълмъ и се сви подъ кръста на Мжченика. Него не можаха да уплашатъ копията и камшицитѣ . . .

Когато вечерта ученицитѣ дойдоха да взематъ тѣлото на своя Учителъ, за да Го погребатъ, зайчето още лежеше подъ кръста. После се изгуби нѣкжде, и никой вече го не видѣ. Русуфъ дълго плака за него.

* * *

А когато на третия день Руфусъ отиде въ тѣхната цвѣтна градина, между игликитѣ и минзухара видѣ своето за-